

Stemmen

Reünie -Special

21 april 2018

Speed-interviews met oud-
leerlingen

Foto's van de avond

Praktische tips: hoe overleef ik
deze reünie?

Lieve Goedele (natuurlijk...)

Nostalgie!!!!

Inhoud

- Pag. 4: Interview met ex-Bonifant W.A Timmerman
Pag. 5: Praktische Tips: Hoe overleef ik de Reünie?
Pag. 6: Lieve Goedele
Pag. 7: Foto's van de Avond
Pag. 25: Speed-interviews met oud-leerlingen

Voorwoord

Beste reünisten,

Terwijl ik dit schrijf, heb ik de eerste meters in deze reünie al gelopen. Godzijdank heeft ieder een sticker met zijn naam op zijn borst. Anders is een avond als deze voor mij een proefwerk waarvoor ik kansloos ben. Al die namen van oud-leerlingen, oud-docenten, oud – collega's... Een schoolreünie is een reis door de tijd, waarin je de chronologie al snel kwijtraakt. Gezichten, anekdotes, gedeeld lief en leed, herinneringen... een tombola van het geheugen. Dat is allemaal heel spannend maar ook ontzettend leuk.

Het Boni is 95 jaar oud. Elders in deze *Reünie-Special* doen we live verslag van deze feestavond: speed-interviews, foto's, handzame tips in het genre "Hoe overleef ik een reünie?" , welke opmerkingen maak je na al die jaren nou tegen je klasgenoten typisch niet ("Zo, Je bent aardig stevig geworden") en welke ("Je hebt nog steeds dat volslanke figuurtje van toen.") niet? Ook voor hen die hun oude liefde van toen tegen komen, hebben we praktische *do's and don'ts*. Goedele weet immers altijd raad in de liefde.

Beste Bonifanten, drink, deel, selfie, lach of huil misschien af en toe. Je school is een belangrijk deel van je leven geweest, hoe je er ook op terugziet. Vandaag is het de dag voor de goede herinneringen aan toen. Want, zoals Boudewijn de Groot in een mooi liedje zong: die jeugdherinneringen neem je mee, zolang je verder leeft.

Groeten van Godfried Hüttenberger

Colofon

Dit is een speciale Stemmen-editie ter gelegenheid van de Boni-Reünie op zaterdag 21 april 2018. Deze Stemmen werd op de middag en de avond van de reünie gemaakt.

De redactie:

Jolijn Boesen

Agnes Dennekamp

Simone Galesloot

Godfried Hüttenberger

Annika Kerkhof

Flore Schouwerwou

Interview met een ex-Bonifant

Dhr. W.A. Timmerman heeft in 1956 eindexamen gedaan op het Boni. Later keerde hij terug om na zijn studie er van 1959 tot 1965 les te geven. Zijn lange geschiedenis met de school maakt hem dus de perfecte persoon voor een interview!

Waar denkt u aan als u aan het Boni denkt?

Een bijzonder fijne tijd. Ik heb er veel geleerd, niet alleen in de lessen zelf, maar ik heb zelf het idee dat ze mij ook zeer goed hebben voorbereid op het eigenlijke leven in de maatschappij. Dat vond ik erg fijn aan deze school, en het was er natuurlijk erg gezellig.

Wat was uw beste herinnering aan het Boni?

Dat zal in mijn vijfde jaar zijn geweest. Toen moesten wij vijfdeklassers de catering verzorgen voor de eindexamenleerlingen, dus eten en drinken rondbrengen terwijl zij hun tentamens deden of daarvoor oefenden. Dat was toen heel normaal, dat deed je gewoon.

Ook gaven wij veel feesten in het toenmalige parochiehuis. We organiseerden dat dan met elkaar en dan kwam de hele school. Dat was een hele goede herinnering.

Wat is het gekste dat u ooit is overkomen?

Dat weet ik nog, dat was op de eerste schooldag na de zomervakantie. In die tijd moest je je examens gehaald hebben voor de zomer, anders moest je ze tijdens de vakantie opnieuw maken. Ik was toen met een vriend en ik liep de conrector tegen het lijf. Dat was een hele strenge man, daar durfde je geen grapjes over te maken. Hij zei toen erg boos tegen ons dat we maar moesten gaan leren, want we hadden blijkbaar een onvoldoende gehaald voor een tentamen. Waarop mijn vriend spontaan zei: “Nou, dan hebben we een extra week vakantie!” De conrector vond het niet bepaald leuk, maar het bleef een gevleugelde uitspraak bij ons leerlingen.

Wat was uw reden om naar de reünie te gaan?

Dat was eigenlijk puur toeval. Ik kreeg gisteravond bezoek van een vrouw die hier ook op school heeft gezeten, en zij vertelde over een reünie van haar oude school in Utrecht - ik woon namelijk in Zeist - en toen vroeg ik verwonderd van welke school dat dan was. Toen ze zei dat

het het Boni was, wilde ik natuurlijk ook graag gaan. We zijn dezelfde avond nog de computer ingedoken en nu zijn we hier!

Wat was de meest “verschrikkelijke” leerling die u heeft gehad?

Die heb ik zeker gehad, dat was een jongen die altijd commentaar leverde tijdens de lessen. Ook kreeg ik allerlei bijnamen, zoals de “Sherriff”, of de “Sergeant Majoor” omdat ik als streng bekend stond. Ook noemden ze me Swiebertje, naar het personage uit de televisie-serie, omdat ik dezelfde snor had! Diezelfde jongen heeft later trouwens kinderen gekregen en die hebben bij mijn vrouw in de klas gezeten, want zij is basisschoolonderwijzeres.

Hoe overleef ik een reünie?

Reünies kunnen geweldig zijn, maar sommigen zien het als een ware beproeving. Het schoolgebouw doemt gevaarlijk boven je hoofd op en je moet al je oude schoolgenoten weer onder ogen komen. Misschien loop je zelfs wel een oude leraar tegen het lijf, en dan natuurlijk precies diegene waar je zo'n ontzettende hekel aan had...

Gelukkig hebben wij hier wat tips waarmee je zo'n verschrikkelijke dag misschien een beetje kan opfleuren!

1. “Wat doe jij tegenwoordig?”

Vroeg of laat zal het er van komen: een van de meest gevreesde vragen van elke bijeenkomst. Op de een of andere manier schijnt het belangrijk te zijn om van iedereen precies te weten wat ze “doen”; oftewel waar ze nu werkzaam zijn. Als je hier eerlijk op antwoordt, is er (meestal) de keuze uit twee verschillende reacties: de bedachtzame “aha”, meestal vergezeld van een betekenisvolle blik naar zijn/haar partner, of de verbaasde “oh ja?” met een extra betekenisvolle blik naar de partner. Aangezien beide reacties niet bepaald wenselijk zijn voor je rustige dagje op de reünie en je zelfvertrouwen, kun je het beste zo min mogelijk op de vraag ingaan. Zeg iets vaags, bijvoorbeeld “bij de gemeente” en laat het daarbij. Reflecteer de vraag meteen weer terug: “Bij de gemeente, en u?” of iets in die richting werkt meestal erg goed.

2. Diepe gesprekken

Een van de kenmerken van een reünie is het feit dat er grote groepen mensen bij elkaar verzameld zijn. Het is dan ook hoogst waarschijnlijk dat je meer dan een persoon zal spreken, waarschijnlijk wel een stuk of tien. Steek daarom niet al te veel moeite in elk gesprek. Als je eenmaal vijf keer een lichtelijk variërend verhaal over dezelfde soortgelijke familiedrama's hebt gehoord ben je het vaak wel zat. Probeer het gesprek dus in andere banen te leiden en vraag bijvoorbeeld naar iets leuks, zoals vakantie verhalen. Breng het vooral niet op het werk (zie punt een!) maar informeer naar leuke dingen of anekdotes. Iets waar jij en je gesprekspartner om kunnen lachen, zodat je het gesprek toch nog met een goed gevoel snel af kunt sluiten.

3. ‘One is the loneliest number’

Wil je echt een geslaagde reünie, ga dan vooral niet alleen. Zoek een vriend op die je uit je schooltijd nog kent en stel voor om samen te gaan. Gesprekken zijn makkelijker als je met zijn tweeën of drieën bent en zo heb je altijd iemand om op terug te vallen als je het even niet meer weet. Bovendien kan het al hartstikke leuk zijn om gewoon samen door het vertrouwde gebouw te wandelen en alles wat je herkent aan te wijzen.

Hopelijk heb je iets aan deze tips en kun je nu van een geslaagde reünie genieten. Deze middagjes en avonden zijn nu eenmaal georganiseerd om mensen weer bij elkaar te brengen, dus wees gezellig en veel plezier toegewenst!

Lieve Goedele,

Nog even en de schoolreünie op mijn oude school begint. Ik heb me al ingeschreven en tickets besteld. Wat ontzettend leuk om weer naar mijn oude schoolgebouw te gaan en klasgenoten van toen weer te zien, te vragen hoe het met ze is gegaan...Leuk om oude herinneringen op te halen: de boevenstreken bij Duits, dollen met de conciërge, de te laat-kom-smoesjes bij onze afdelingsleiders, de verliefdheden...

Ik ben een beetje bang, Goedele. Ik weet dat hij er ook is. De lekkerste jongen van de klas. Onze eerste voorzichtige kussen, onze eerste strelingen, iets te ver gaan, maar ook weer niet té..., die tederheid ...ach Goedele. Ik begin alweer te zwijmelen.

Long story short: als ik hem terugzie op de schoolreünie, ga ik geheid voor de bijl. Ik kan alles weerstaan behalve verleiding...Maar, ja probleempje: ik ben getrouwd en ik weet van hem dat hij twee kinderen heeft, een hond en een bloedmooie vrouw in een villa in Bloemendaal.

Goedele, moet ik wel naar die schoolreünie gaan? Maak ik door te gaan misschien straks meer kapot dan me lief is? Graag jouw wijze raad, Goedele!

Doutzen K.

Beste Doutzen K. ,

Getrouwd? Twee kinderen? Bloedmooie vrouw? Villa in Bloemendaal? Bedenk dat jij zelf de mooiste vrouw in Nederland bent. Die hond, villa en kinderen doen intussen denken aan een jongen die toen misschien de hunk van de klas was maar inmiddels een ouwe knar is, in het bezit van rimpels, kalende kruin, haren die wel groeien maar dan uit zijn neus en oren, korte onderbeentjes en een bierbuik daarboven. Meid, trek je mooiste jurk en hoogste hakken aan en vermaak jezelf! Je kan het! Je bent het waard! Gaan met die banaan! Dat is wat ik zeg.

Goedele

Foto's van de Avond

Speed interviews!!

Waar denk je aan als je aan het Boni denkt?

“Hele fijne school waar ik zes jaar op heb gezeten.” - Anne Stevers, ‘13

“Het Boni heeft mijn hele leven bepaald en mijn dochters zijn ook naar het Boni gegaan.”
- Kuitenbrouwer, ‘56

“Een gezellige en hele leuke school. Goed contact met de leraren. Goede sfeer, en een leuke kantine.” – Marina van Rooijen, ‘61

“Gezelligheid, en dan vooral de dingen die buiten school gebeurden!” -Sofie

“Een fijne en leuke schooltijd.” – Lisanne van Kouterik, ‘06

“Jeetje... nou ik vond altijd de extra activiteiten zo leuk. Ik heb ook bijna alles gedaan. Ik zat bij Tableau en primeur en de schoolkrant en het schoolkoor, de barploeg, Taizé en themaweekenden, Tweka. Ik heb ongeveer alles gedaan.” Ilse Knol ‘06

“Aan de strenge conrector! En natuurlijk het plezier.”

“De gezelligheid, die was wel bijzonder.”

Wat was de beste herinnering het Boni?

“Er kwam ooit een leerling naar mij toe en die had 1000 gulden gevonden. Hij zei dat hij het gewoon gevonden had voor een lokaal. Toen ik zei dat hij nog maar een keer moest gaan kijken vond hij nog een briefje van 1000 gulden.” –Kuitenbrouwer, ‘56

“Er was een kelder die hete de Wioring. Daar zat een pub. Elke avond ging daar een leraar kijken of er leerlingen van het Boni zaten. Als je daar zat, had je een probleem. Ik had dat nooit maar een paar van mijn vrienden wel.” –Mariane van Rooijen, ‘61

“Het afstuderen eigenlijk!”

“De Ardennentocht, die was heel leuk.” – Lisanne van Kouterik, ‘06

“Dat mijn CKV-werkstuk in de hal heeft gestaan, waar iedereen het kon zien.” – Margje van Muiswinkel, ‘06

“De watergevechten in de zomer! Het begon met bekertjes en eindigde met brandslangen.”

“Eigenlijk te veel om op te noemen. Vooral de uitjes, zoals de Ardennentocht of naar Parijs. De leraren waren ook heel leuk.”

Wat is het gekste/raarste wat u ooit is overkomen?

“Dat ik eruit ben gestuurd omdat ik een geodriehoek op mijn neus aan het balanceren was!” – Margje van Muiswinkel, ‘06

“Dat ik werd opgepakt op de Laatste Schooldag, omdat we deden alsof we een terroristische aanslag pleegden...” – Lisanne van Kouterik, ‘06

“De diploma-uitreiking!”

“Nou wat ik wel grappig vond, ik heb ook nog in de leerlingenraad gezeten, en daar had je Meneer Fett. Ik had toen één of twee keer een vergadering met hem en sindsdien groette hij mij altijd in de gang. Dat was wel toen elke weer een shock... Hij kende mij.” – Ilse Knol
“Dat ik mijn diploma gehaald heb!”

“Dat we soms, als we vanuit buitengym kwamen, een afslagje eerder namen en naar de kroeg gingen.”

“Dat we ooit met een uitvoering van B-Klein bovenop het dak van de school stonden te spelen. We moesten door het raam naar boven klimmen!”

Wat was uw reden om naar de reünie te komen?

“Ik wil zien of er iets veranderd is hier en ik wil mijn vriendinnen weer zien.” – Marina van Rooijen, ‘61

“De eerste rector van deze school was mijn oom, ik wou kijken of er nog mensen waren uit die tijd.” – Maya Hoogvelds, lerares

“Om het gebouw voor de laatste keer te bekijken en om te zien of er nog oude bekenden rondliepen.” Lisanne van Kouterik, ‘06

“Om alle oude bekenden weer te zien, herinneringen op te halen, dat soort dingen.”

“Om mensen terug te zien, eigenlijk.”

“Om de andere leerlingen weer te zien.”

“Om de school en al mijn vrienden weer te zien.”

Wat is uw favoriete plekje op het Boni?

“De kantine, en ik zat ook vaak op de banken bij de derde verdieping.”

“Ik vond de banken in de kantine altijd heel comfortabel.”

“De kantine want daar kon je roken, soms ook tijdens de les die lokalen vond ik ook fijn om les te hebben.”

“De gang bij de bio-lokalen en de in de winter de gang met de verwarmingen.”

“Bij de kluisjes voor het muzieklokaal.”

“Lokaal 311, omdat we daar natuurkunde hadden en dat is natuurlijk het leukste vak, vooral van Ad Michielsen.”

Tot over 5 jaar! En nog een fijne avond!

-Jullie Stemmen redactie.